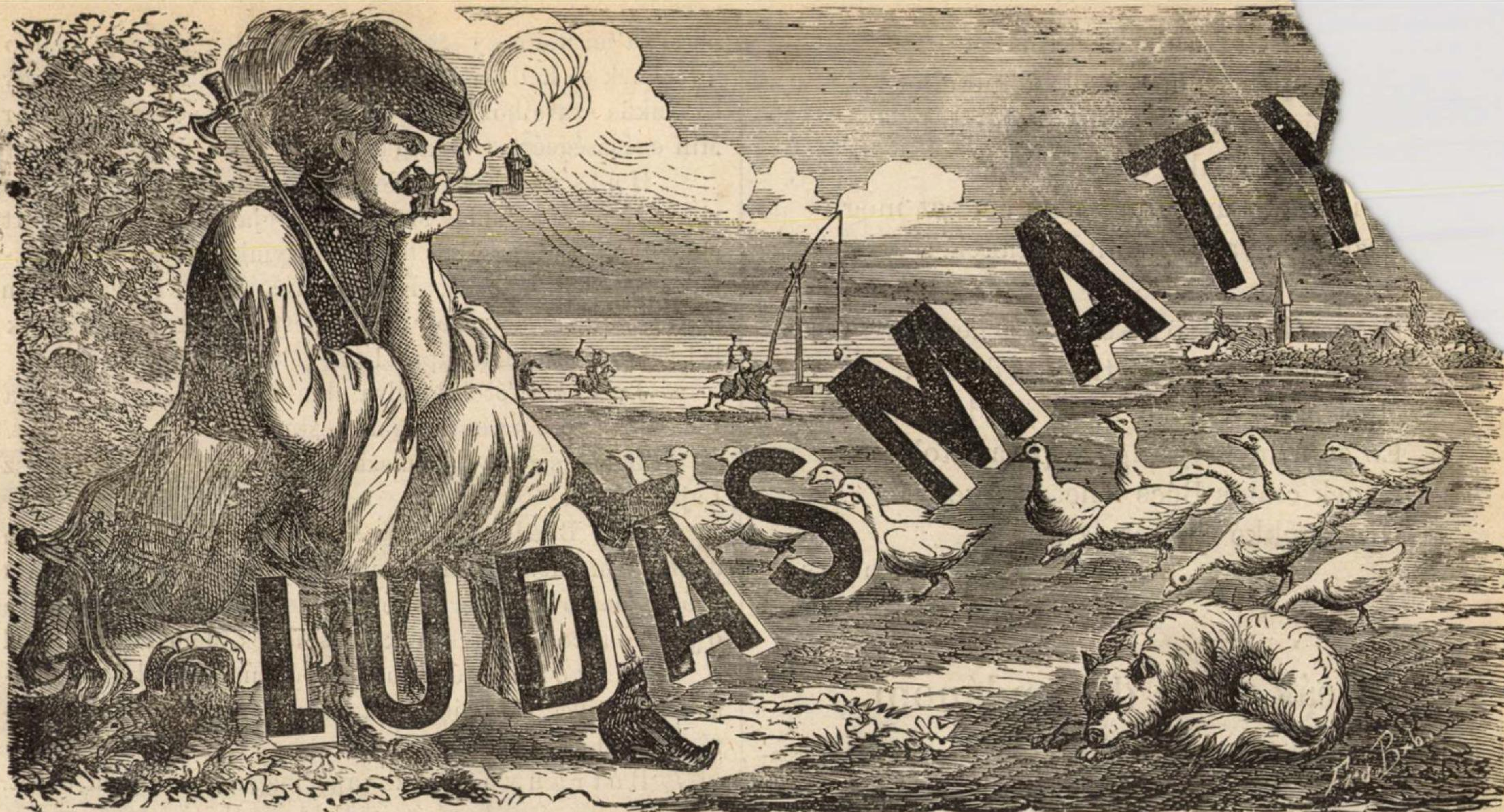

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, március 17. 1872. 12. szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Prenumeráljunk

a LUDAS MATYI-ra. Félévre 3 frt, egész évre 6 frt.

Az országgyülés mamelukjaihoz!

Józan észszel érteni sem lehet
A ti konok elfogultságtokat,
Egy vásott gyerekért kész akarva
Pusztitjátok drága hazátokat.
Pedig e gyerek valódi torzkép,
Egyetlen porcika sincs benne ép.

De hijába! — ez a ti művetek,
Közös erővel hoztátok létre,
Minthogy bűnös szerelem záloga,
Milliókat áldoztatok érte.
Édes anyja egy rút német dáma,
Aranyból készült hintóban jár ma . . .

Azt hittük, hogy maholnap megmurit,
Midőn teherbe járt e gyerekkel,
A doktorok, kik őt megmentették,
Fizetve lettek százezrekkel;
Hogy e kornak is legyen csodája . . .
Törpét szült a magyar nép csufjára.

És ti, e csodaszörnyet még ma is
Anyjával együtt bálványozzátok,
Hogy izmosodjék vézna termete:
A nemzet vérével tápláljátok.
Még a haza bölcse is oly kába:
Mindent bele tömne a gyomrába.

…ogy ez a drága táplálék
…cseppet sem terhel benneteket,
…még a mi legocsmányabb dolog,
…ban hizlalja a zsebeteket.
…rt hát, a mit amaz nem emészt meg,
…sztalék gyanánt mind a tiétek.

E gyereknek közösügy a neve,
Hogy anyja ki? azt ti jól tudjátok,
Mert hát a nemzet majd minden kincsét
Ez ocsmány kéjhölgyre pazarlátok.
Ennek csakis Bécs lehet a neve,
Hitszegőkké titeket ez teve.

Korbács.

Deák-párti dinomdánom.

(A sMagyar Politika", „Borsszem Jankó" és „Hirdongó" referenseinek tónusa szerint, a mint a 48-as és baloldali értekezletekről megemlékeztek.)

Március 15-én a „Hungáriá"-ban gyöngyörü mákvirágokból szemenszedett társaság csődűlt egybe. E dísztrupp többnyire muszkavezetőkből, provizoriusi főispánokból, a Bach-korszak alatt regnáló komitátsforstandokból, meg nehány ütött kopott eladósodott mágnásból állott. No a csődülde lehetett ugy 80 darab körül.

A czigány lelketlenül huzta ezt a pompás magyar nótát: „O du mein lieber Augustin"; s a hazafias áldomások egymást kergették a tivornya közepette, szóval dőzsöltek a szegény kócos nép bőrére.

A kurjantások sora következő vala:

Czapári gorof. Méltóságos és méltóságtalan urak! válogatott közösügyes legények! Március 15-én illő, hogy meg emlékezzünk arról, ki alkotmányunknak és szabadságunknak sirásója. Éljen a haza bölcse! éljen az egyetlen igazi nem magyar! (Zajos bőgés).

Icsi goróf. Mon cher ami! Mi egy nágy csátárrá készülünk a választásokra. Sok huzavonán huztuk vontuk már e házát keresztül kásul s hogy még szuszogunk csak Mágyárország védaszonyának, szüz Máriának köszönhetjük. Éljén a szűz Mari! (Éktelen nyafogás)

Lónyaki: Urrraim! a corruptió, a depravátió megmutatta ennek a rongyos magyar nációnak azon utat és módot, hogyan kell tömjénezni azon honárulóknak, kiket a nemzeti becsület 10—12 ezer forint nyugdijban részeltet. Most midőn a palota épitést Pesten és Budán megkezdtük, miért emelhetném poharamat őszintébben, mint a geschäftre, tehát éljen, akarom mondani égjen a temesvári fa lángjainál a lánchidi actia! (óriás röhögés.)

Csepü Palkó (quondám hevesi k. comisárius.) A haza bölcse, midőn lábnyalására járultunk, kereken kijelenté, hogy a miniszterium jelenleg nem valami csecsebecse, a mi után oly igen kácsingózni lehetne s ma holnap a fenének se kell, nem hogy nekem. Csatlakozván nagy hazánkfia szavaihoz bevágom ezt a pohár pezsgőt Fiákker Mili egészségeért. (fülhasgató brávó bravissimo!)

Hulszki Ferkó Kedves barátim! In lőre est veritas. Nehogy a Ludas Matyi azt fogja ránk, hogy a bort megisszuk, az igazságot benne hagyjuk — tehát kebelezzük be az igazságot is. Én bizom a fülesi kerületben hogy ismét megválaszt oly nagy fülest, minő magam vagyok la! Éljen a mamelukk párt! (megelégedett röfögés.)

Juszta tótok királya elhaló hangon, melyet maga sem hall élteté az egyetnemértést.

Grojsz Laji. Hulszkiért, Hulszki pedig Grojsz Lajiért iszik.

Baj Berti, biztositja a tisztelt csődüldét, hogy a debreczeni henteseknek kilencz tizedrésze tizenhárom próbás pecsovits. S értesité a tisztelt clubbot, hogy jövőre ő jön fel a cegléd utcáról képviselőnek, nem Patai Pista!

Liptói báró: azon maródi minisztereknek egészségeért iszik, kik a jogfosztogató törvény czikkek gyártásába belebetegedtek.

Botrányos Laczi saját magaért kortyant egyet.

Vármán, kardját jobboldalra köti s csatára siet a filisztensok ellen, a börzénél azonban megáll, és diadalmas arccal megpuszizza Borsszem Jankó ő kutyaságát.

Fekete kávé után az egész csődülde szétfoszlott.

Adomák:

A régi nemzeti kortes világban történt, hogy egy Klein nemű tudós izráelita orvos szerelembe esvén egy hét szilvafás nemes öreg kisasszonynyal, ki keresztelkedett, megházasodott, nevét Kisfy-re magyaritá, kardot kötött s beállott úri párti (pecsovics) kortesnek. K. helységben kortesked-vén a paraszt pártiak (liberális) ellen, feláll Kisfy uram egy tartalmától megüritett 10 akós hordóra s elkezdi a diktziót ekképen:

„Nemes bharáthim! Mikhur azokh a mi üseinkh Ázsiábul lúháthon khigyüthekh — itt aztán közbe kurjant egy h..., kortes: — az enyim hiszen gyühetett, hanem a tied száraz lábbal gyütt át a vörös-tengeren, osztán meg Tabon sipolt!

Kisfy uram erre oly rettenetes zavarba jött, hogy a bemagolt lóhátos czifra diktzió egészen kárba esett.

P. városának igen érdemes kapitánya a régi purger világban Pakróc uram volt, mesterségére nézve becsületes kefekötő mester. — Egyszer egy asszony, iszákos, goromba férje ellen panaszkodott az igen érdemes kapitány úr előtt, s midőn szivének keserüségét kiüritené, igy végzé zokogó hangon: „Ugy ám, nemzetes kapitány uram! nem elég, hogy goromba, mint a pakróc, hanem iszik is, mint a kefekötő.

Képzelhetni, hogy az igen érdemes kapitány úr, nem a legjobb szivvel hallgatá az ismeretes magyar példabeszéd alkalmazását.

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Csak most kezdem hinni, mióta „opcsinár“ (városi képviselő) vagyok, hogy csakugyan nagy ember vagyok. — Tudja-e Matyi bácsi! hogy most én vagyok a legnépszerűbb zsidója Szabadkának és talán még populärebb vagyok — mint sok pecsovics pápista. — De csak jó az az emencipatió! — Az előtt a Herr von Miska bácsi csak ugy félvállról beszélt velem; most pedig még a pandurok is salutálnak, mintha én akarnék polgármester lenni és nem Szikra Matyó, a kiről a „Reggeli Lapok“-ban azt olvassuk, hogy a „jobboldal egyhangulag“ Őt „akarja polgármesternek“. — Én ugyan nem vagyok egészen litterárisch ember, de mégis azt hiszem, hogy az „enhangulag“ szó helyett jobban illett volna oda: egy hangilag“. — De legyen bármiképen: ha Szikra Matyó bir lenni kir. járásbiró és egyszersmind deákpárti vice president, hát miért ne tudna lenni zuschlágképen polgármester is; csakhogy főispán ő méltóságának még azt kellene akarni, hogy csak „Ő“ maga és senki más ne candidáltassék a polgármesterségre. — Az ördög nem alszik. — Sokszor hallottam már, hogy a bot is elsül, ha czéloznak vele.....

Igaz-e Matyi bácsi! hogy az országgyülés strájkot csinált? — Mi itt ugy halljuk, hogy a középbal fusionált a szélsőballal; a jobboldal pedig „confusionált“. — Midjárt tudtam én, hogy kutya van a kertben, mihelyt olvastam a Pesti Naplóban a szabadkai Deákpárt telegrammját, a mely azt helyesli, a mi lónyájas, és azt roszalja ami „hazafias“. — Én csak azt csudálom, hogy a kormány ilyen kritikus esetben tanácsadás véget föl nem kereste az idevaló Deákpárt „Moltkéját“! — Szeretné ugy-e tudni: ki az a szabadkai „Moltke“? de nem mondom meg . . . találja ki. *)

Adieu!

Körpelesz,
representant.

*) Hogy ki legyen, nem tudom; de arra mernék fogadni, hogy nem lehet más, mint kir. járásbiró.
Szerk.

Puffancs.

A gonosz nyelvek azt mondják, hogy Bittó — ugy szür alatt — megbizta volna egyik ehesét, kitapogatni a szigetvári választók jobboldali szent érzelmeit. Az ismeretes ehes össze is hivott egy olyan jobbpárti értekezlet-félét, s elkezdé a csekély számu résztvevőket Bittó érdemei felöl kapacitálni.

„Igen! tisztelt választók! — igy folytatá — Somogy nemcsak a Somsicsok, hanem a Bitók hazája is.“

„Az ám — vág közbe egy értelmes atyafi — kivált ezelőtt volt az, mikor még majd minden harmadik falu határában akasztófa volt felállitva

Levelezési lapok:

I.

Semmicehi Ödön urnak, Pesten az országházban.

Ödönkém! azt igértem ám a korteseknek, hogy a bivalyhús mellé lesz kármonádli is, tehát annak idejében szállitass ám Pestről eleget. N. Pista.

II.

„Ennek már czime nincs, találja ki, a ki ért hozzá, ki irta és kinek?“

Gyere má haza te! aztotat a krrrrisztussodat! Földvárron már h'jába főzetem a túrós csuszát, ott már könnyen megolvashatod az embereidet, aztotat a krrrisztussát nekik, peeig itatom ám üket, a multkor is öt dunaszentgyörgyi kortesünket úgy dobattam fel a kocsira, mint valami disznókat, a krrrisztussát a bélüknek; meg minden heti vásárkor levágatok egy-egy meddü bivalyt, a krrrisztussát a bivalyjainak. Ha még egy hétig haza nem tekintesz, akkor osztán megcsapta a jobbpárti ménkű eztetet a választást, a krisztusát neki.

III.

Izenet. *)

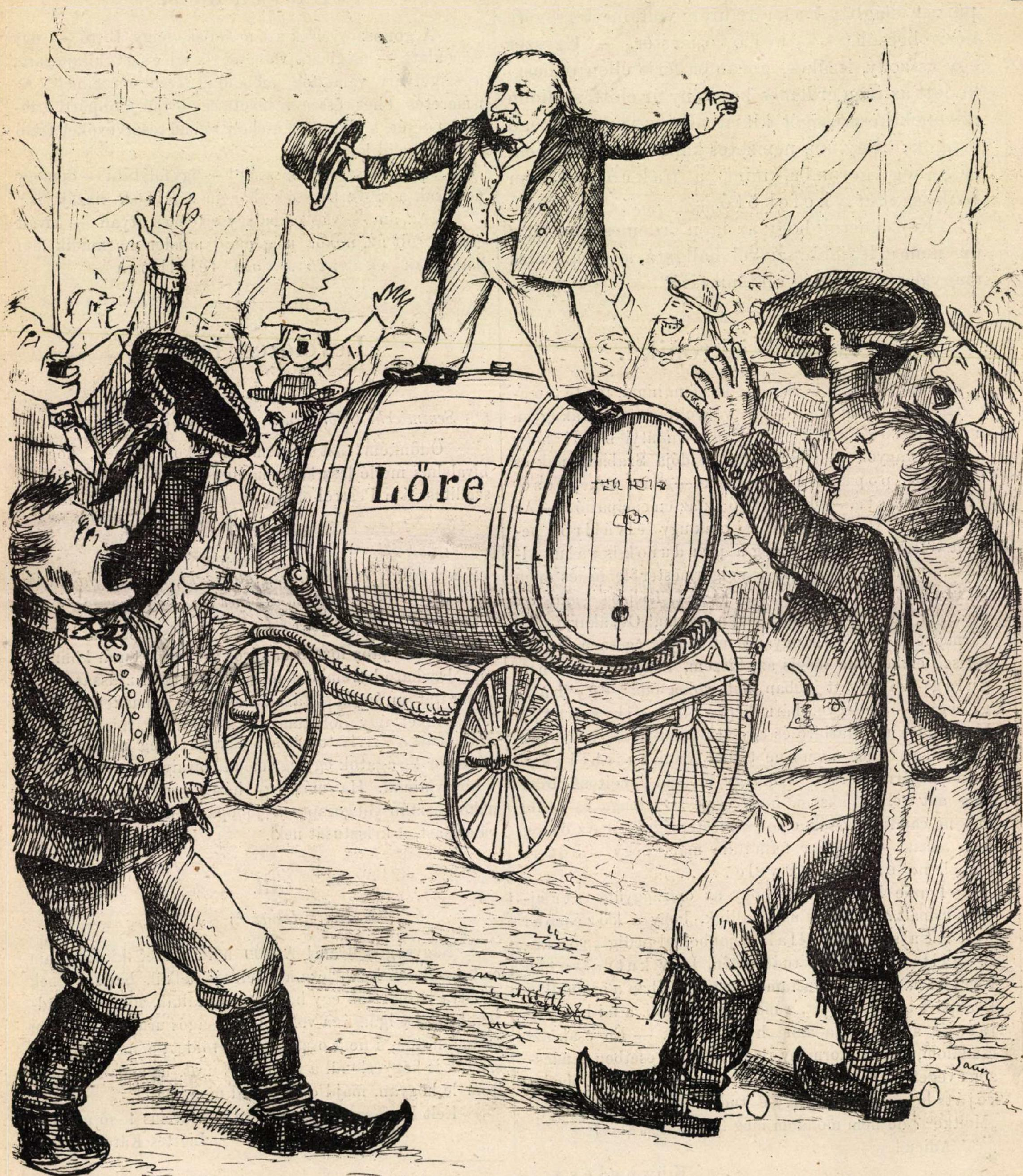
Nagyságos uram! A 100 hold földet kiosztottam embereinknek kukoricza alá, felezés nélkül, hanem ezek a kutya balpártiak egy holdat se vállaltak, sőt azt mondták, hogy ha igazsága volna a nagyságos urnak, hát nem etetne,-itatna, s nem osztogatná a földet; e mellett még szidták is kegyetlenül a nagyságos urat, hanem azt nem irom le hogyan, majd csak szóval mondom el.

Kelt Dunaszentgyörgyön 1872. március 1-ső napján.

Lisztes Kátó m. k.

*) Gyengébbek kedvéért megmagyarázzuk, hogy ez az izenet, a fentebbi levelezési lapokhoz tartozik. Matyi.

Jobboldali képv

1868-ban.

ők fogadtatása.

1872-ben.

Apró pénzzel fizető zsidó.

Betámit Kuthen páter a napokban Pesten egyik trafikba s szivart kér.

A trafikás látva hogy pappal van dolga, kinálja: „thessék fűthiszthelendű orr! itt van a Mátyás Deákh! pompás egy ojságh!"

„Nem veszek, hiszen magam szerkesztem."

Nagyot néz erre a zsidó s aztán e szavakkal dobja a Mátyás Deákot a pudlira:

„No fhene rágjo megh, azért nem khüll hát e senkhinek, hogy pap szerkheszti."

A csongrádi két csodabogár.

Csongrádon két csodabogár
Veszett módon civilizál,
S elég bámulóra talál
Mind az irnok, mind a tanár.

Bámuld is meg, Csongrád népe!
Azt az egy pár embryót . . .
Ki fel merte tökfejére
Tenni azt a figarót.

Utánozva mint a majom,
Kopott mágnást és zsidót,
Kiknek őse, világcsúfra,
Igaz magyar soh'se volt.

A pörös atyafiak.

Volt Fehérmegyében egykor egy Tolnai-Rattesir család. Ezen család régi szúette, megbarnult levelek nyomán, igényt tartott a bicskei- és lovasberényi urodalmakhoz.

A család szegény volt mint a templom egere, tehát a maga emberségéből nem igen folytathatta ezt a rengeteg processust.

Bevont hát az atyafiságba a kit csak uton-utfélen megcsiphetett.

A költségek fedezésére elfogadtak, tyukot, malacot, pulykát, kappant, s más ehhez hasonló nevezetes adományokat.

A kereset azután évtizedekről évtizedekig tartott.

E kik pénzzel és egyébb adománynyal befolytak a rengeteg keresetbe, — a kérdéses urodalmakból, — kinek fél, kinek egy egész telek igértetett jutalom és várakozás fejében.

A perben két fő aktor állt.

Ez a két fő aktor vette fel a perre a költsönöket, s ez kötötte meg a szerződéseket is, az egész messze elágazó vérség nevében.

A kit aztán lehetett, szép aranyos igéretekkel ugy befontak, hogy csak ugy szédült és gőzölt tőle a feje.

Egyszer ennek a két aktornak egyike Biára tévedt Ott egy jámbor svábnak anynyira tele beszélte fejét, keresetűk fényés kimeneteleiről, hogy az szinte gusztust kapott valahogy belekeverődzeni ebbe a nevezetes familiába, a mely egykoron osztozni fog a lovasberényi és bicskei dominiumokon.

Az aktor ügyes ember volt, s legott észre vette a svábnak ezt a kegyes gusztusát. — Elkezdé tehát mindjárt fejtegetni a sváb előtt a perben álló felek származását, — családjaik szétágazó rendjét — s azon viszonyokat, a melynél fogva egyes szegényebb, s idegen ajku emberek is az atyafiság láncolatába keverődzöttek. Tehát nem csupán magyar, hanem német polgár is van az atyafiság között!

Erre kipirosodott az örömtől a jámbor sváb arca.

— Talán bizony ő is atyafi; sohajtá ugy titkon magában.

Az aktor észrevette ezt, s kérdé a sógort, hogy mi a neve.

A jámbor német, örömtől dagadó kebellel mondá meg becsületes, szász országból hozott nevét.

Az aktornak sem kellett több.

Legott elősorolta, szép, kegyeletes rendben az atyafiság geneologiáját, s mind ezeknek igazolására ódon, nagy pecsétes leveleit elő mutatta, s volt, nem volt alapja bár, ráfogta a szegény svábra, hogy bizony sógor, igy állván a genelogolia rendje, — ebből látható, hogy kend is atyafi!

A németnek feje örömében kidagadt a süvegből.

Aztán etette itatta az aktort, s ellátta minden földi jóval, abban a reményben, hogy egykor mind ezekért, az atyafiságos összekötetésnél fogva, a lovasberényi és bicskei dominiumokból dus osztalékot kap. Történt azonban, hogy az értelmes aktor, a per folytatására, valami 200 forintocska költsön iránt, interpellálta fel az uj atyafit.

Az uj atyafi nem igen szabadkozott.

S hogy még nagyobb kedvet csináljon az aktor neki, kijelentette, miszerint mihelyt a per lefoly, s a kérdéses dominiumokat birtoklásba veszik, a költsönző félnek legott visszafizetik a 200 forintját, ugy a várakozási 6% percentjét, s ráadásul meg valami egy szeszió földet.

Ki állhatott volna ellent e varázsnak?

A furfangos aktor alig mondá a feltételeket, a jámbor sváb legott felnyitá pénzes ládáját, s kivéve belőle 200 ftot, átadta azt a dominiumokat kereső nagy mesternek.

— Majd egy kis irást is kérek róla.

— Szivesen atyafi! — mondá az aktor — ezt szoktunk is minden tisztességes atyánkfiának adni már csak azért is, mert az ember halandó.

Diktum — faktum, az irás a 200 forintról megkészült, s kötelezte magát a felvevő aktor benne, hogy mihelyt a bicskei és lovasberényi dominiumokat megnyerik; legott becsülettel visszafogják azt fizetni 6% kamataival, s rá adásul még egy szesszió földet.

A jámbor sváb ugy őrizte ezt a levelet, mint valami szent ereklyét.

Történt pedig ez eset után az, hogy elmult egy év, elmult kettő, s elmült tiz, de az ő kétszáz forintja az igért szesszióval csak nem akaródzott visszatérülni.

Már pedig az előzetes dolgok után nem bánta volna, ha az atyafiságból kitagadják is, csak azt a kétszáz forintocskát kaphatta volna vissza.

Hisz a per kimeneteléről mindig gonosszabb hireket halott. Aztán meg a felesége is kegyetlenül szidta, hogy mért volt annyira stokfisch.

Egyszer aztán a minden nap megujuló házi békétlenség következtében elballagott a szegény sváb a járási szolgabiróhoz, előadta ott az ő alázatos panaszát, felmutatá azt a levelet is, a melyet ő attól a magyar atyafitól kapott az ő 200 forintjáról, — s most már miután az a visszafizetésre rá sem hederit, nagyon szeretné, ha a tekintetes szolgabiró ur, — neki igazságot szolgáltatna, s valamiképen megtérítné az ő pénzecskéjét. Még az interesséről, meg a vele járó szesszióról is lemondana, csak a magja lenne meg ennek a pénznek.

A szolgabiró e kesergő panaszra elvette a jámbor embertől a 200 forintról szólló adóslevelet, átolvasta azt figyelemmel, s miután megértette annak körmönfont tartalmát, — azt kérdé a panaszostól.

— Hát meg van már nyerve Bicske és Lovasberény?

— De hogy van tekintetes uram! — de hogy van! sóhajtá a sváb, — de nem is lesz soha.

— Nohát akkor atyafi — viszonzá a biró a kend pénze sem térül vissza soha, mert ez adóslevélben világosan ki van az téve, hogy csak akkor fizetik vissza, ha a bicskei és a lovasberényi dominium meg lesz nyerve. Addig hát csak várjon kend, — s tegye fel ezt az adós levelet a gerendára. Lesz kendnek és maradékának legalább örökös adósa.

A szegény sváb erre a birói nyilatkozatra csak nem elájult.

Hijába forgatta az irást, — abban ő volt megfogva, és nem az, a ki azt kiadta és aláirta. Meg is adta volna magát sorsának, csak már a felesége ne kunirozná őt minden nap annak a bicskei dominiumnak a szessziójával.

Ez a kunirozás azonban jobban bántotta, mintha a szolgabiró jó huszonötöt hegedültetett volna rajta.

Impertinens kérdés.

Csak azt nem tudni: per quam regulam.

Egykor az elhirhedt kancsal mészárostól
Azt kérdezte egyik szeretett komája,
Ki az áldozatra szánt ökröt tartotta:
„Koma! a hová néz, oda üt-e bárdja?“
Ez csak csizmakefe, — impertinensebbet
Kérdezett nem régen a vén princzipális,
Kinek rendszerinti szénhordója vagyok,
Kitől különben fél maga a halál is.
Értem majsztramat, az öreg Bánóczit.
Ezt kérdezte: „Joskó! meg tudnád mondani,
Hány asszonycselédet bérmált meg, mikor még
Nem volt aepiscopus szent Kéjjelfalusy?“
Igaz, hogy a klérus szent szertartásiban
Nem vagyok járatos, de mivel ismertem
Ő méltóságának roppant buzgóságát,
Gondolkozás nélkül ekkép feleltem:
„Mindenekelőtte szerezd meg magadnak
Azt a szent olvasót, mely ő méltósága
Czimerét a Matyi hetedik számában
Mint tükröt a ráma foglalja magába;
Akkor, — mert az utat nem kell ám sajnálni,
Rándulj fel Pestre gróf Szapáry Ivánhoz,
Adj be irásban egy szerény instantiát,
Csak ugy, ohne stempel, ő méltóságához.
Melyeket február huszonötödikén
Elárvereztek, kérj tőle egy paripát.
Hanem eszeden légy, ő méltóságánál
Alázd meg magad, és kérd a legjobbikát.
Ezután menj herczeg Eszterházy Pálhoz,
Kérj tőle hevesi — tassi — pusztájáról
Egy vén kandur nyulat, pihentet találsz ott,
Mert mind, de mind hires nagy gyorsaságáról.
Ekkor — de csak ugy, ha szépen meginstálod
Ő méltósága gróf Kinsky Octavián
Fog kölcsönözni egy jó futó agarat,
Kérd el a virtuózt, neve „Vespasián“.
Hogyha bátya! készen lettél mind ezekkel,
A megbérmált nőket állitsd egy glédába
A Hatvan s Kápolna közti országuton,
Ennél jobb országut nincs Európába.
Ha feláll a gléda, ereszd el a nyulat,
S ha látod, hogy cirka száz lépésre haladt,
Rögtön küldd nyomába — de előbb vágd végig
Vespasiánt — azt a jól futó agarat.
Mikor az agár is száz lépésre haladt,
Vedd sarkantyuba a hires paripádat,
Akkor aztán, karréj, nyulat és agarat
Előzd meg futással, — ne tátsd el a szádat,
S mikor majd a gléda előtt végig nyargalsz,
Ha lesz szent, jámbor és buzgó akaratod,
Azt a dicsőséges felszentelt olvasót,
De utolsó szemig — leimádkozhatod*).

Joskó Zazravetz,
szénégető.

---

*) Tudhatná kend azt Joskó! — hogy ha kend szénégető — tökén kellene tartani szemét. Itt is egymásra lövi kend a bakot, — mert.

1. A papnak, — mig püspököt nem reparálnak belőle, — bérmálni nem szabad.

2. Ha gróf Szapáry Iván paripáit árverés utján eladták, — hogyan kölcsönözhet azokból?

3. Herczeg Eszterházy, — hogyan adhatna nyulat a tassi pusztáról holott azt régen egy zsidó birja.

Máskor eszén legyen kend.

Ludas Matyi.

Előfizetési felhivás

a „NÉP SZAVA“ cimü szabadelvü politikai hetilapra.

Polgárok! Egy küzdelmes évnegyed ismét lefoly pár nap mulva ennek az átkos közösügyes alkotmányunknak pestises légkörében.

Küzdelmes volt igen, mert ez évnegyedben számos oly jogoktól fosztá meg a nemzetet az uralkodó többség, mely jogok annak ősidőtől fogva köztulajdonai voltak.

A jövő sem áll előttünk valami kecsegtető szinben. Még sulyosabb és fárasztóbb napok várnak reánk; de a „**Nép szava**“ a jövő küzdelmeitől sem retten vissza.

Tudjuk, hogy a nemzetek életében a szabadság, és az ezzel karöltve járó polgári jogok kivivását tömjénfüst és szentelt vizzel nem lehet érvényre emelni; hanem ily nagyszerü vivmányokhoz áldozat, nehéz munka, gyakran honfivér is kivántatik.

Mi nem akarjuk ugyan végletekre vinni hazánk közjogi és társadalmi küzdelmeit;

nem akarjuk azt, hogy hazánk önállósága és szabadsága érdekében tüztenger és vérözön boritsa ismét házainkat és határainkat;

de annyit mégis ki kell mondanunk, miszerint politikai önérzetünk nem engedi azt, hogy a jogfosztó, jogtapodó önkény előtt egy ujabbkori kegyes Jóbként meghajtsuk fejünket.

Tudjuk, hogy ez az emelt fej a zsarnokok becsvágya s öntetszelgése előtt nem kedves;

tapasztalták polgártársak! hogy e miatt az önérzet miatt már a multban is számos üldözések és szenvedések keserü megpróbáltatásainak voltunk kitéve;

de azért legyen bár a hatalom haragjától fejünk felett a felhő oly fekete, mint a holló tolla, vagy mint a pokol tornáca, még sem fogjuk megtagadni azon elveket, melyeket a küzdelem első napjaiban zászlónkra irtunk.

A jövőben is ott leng zászlónkon a dicső **48**, a független ség, az ebből folyó önkormányzat és közmüvelődés, melyek egyesülten tehetik e hazát nagygyá és virágzóvá, a népet pedig megelégedetté és boldoggá.

Kossuth apánk kristálytiszta jelleme, sasröptü és tündöklő fényü szellemétől vezéreltetve, elszánt akarat és buzgalommal lobogtatjuk továbbra is e zászlót, kérvén tisztelt polgártársainkat, hogy bennünket e fárasztó munkában gyámolitani, ügyünk diadalát anyagi támogatásuk által biztositani, társadalmi köreikben e magasztos célt elősegélni sziveskedjenek.

A „**Népszava**“ tárcája a közeli ápril, május és juniusi évnegyedben a nagyfontosságu hirhedt „Ónodi országgyülés“ részletes leirását fogja ismertetni. Továbbá

„**Arany trombita**“ cim alatt a közelgő képviselőválasztási mozgalmas időszakban népies költeménysorozattal fogjuk meglepni olvasóinkat, mely költeményfüzérben nemes példaként fognak feltüntettetni a tisztakeblü és megvesztegethetlen választók s azoknak bizalmukra érdemesült ellenzéki jelöltek, mig a félrevezethető erkölcstelenek, és szavazati jogukat áruba bocsátó elvtelenek kérlelhetetlenül állittatnak a nyilvánosság szégyenkövére.

Azért polgártársak!

Fel a zászlót jó magasra,
Egész világ hadd láthassa;
Hadd lássák és hadd olvassák
Rajta e szót: szent szabadság!
Előre!!

Pest, március 15. 1872.

Mészáros Károly,
szerkesztő.

Kiadói szó.

A „**Népszava**“ előfizetési ára **félévre 2 frt**, **egész évre 4 frt**. — Gyüjtőknek minden **öt** előfizető után tiszteletpéldánynyal és 1873-ik évre szóló humorisztikus képes nagy naptárunkkal (bolti ára 1 frt); **tiz** előfizető után pedig a tiszteletpéldány és naptár mellett **Kossuth Lajosnak** legujabban kőre metszett életnagyságu arcképével (bolti ára 2 frt) kedveskedünk.

Az előfizetési pénzek legcélszerübben **postai utalványokon** küldendők kiadó-hivatalunkba, Pest, városháztér 6. szám alá.

Könyvárusi uton beküldött előfizetési összeg után készpénzben százalék nem adatik.

A „Népszava“ kiadó hivatala.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.